

21 söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Matt. 16:1–4.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndags texter sätter evangelieboken rubriken och predikoämnet *"Trons fäste"*. Denna formulering träffar exakt vad dagens evangelium om konungsmannens son i Kapernaum handlar om och vad Jesus där säger. Inte först ett senare besinnande av evangeliets djupdimension, en eftertanke och reflexion från den fromme bibelläsarens sida, utan Jesus själv i den givna texten, tagen i sin bokstavliga betydelse, talar om *"Trons fäste"*, om det, som ensamt gör tron till tro, till rätt, frälsande tro, allt under avisande av den falska trons falska fästen. Det är ett Ord, som riktar sig som en frälsningsavgörande, livsviktig undervisning till var och en av oss, och som intill Jesu Kristi återkomst måste frambäras från den kristna kyrkans predikstolar.

Denna Jesu undervisning bygger på vad som gäller oss som av naturen köttsliga, oandliga människor, helt vända mot oss själva, främmande för Gud. Denna människa kan aldrig utifrån sig själv, med egna krafter, under uppståndande av överväganden och intellektuella resonemang, vända sig till Gud, födas på nytt, bli en ny människa från att ha varit en gammal människa. Varje ord i d. h. Skrift vittnar mot en sådan förryckt och omöjlig tanke. Naturligtvis låter sig mycket väl tänkas, att en sådan människa finner goda och övertygande skäl för Guds existens. Hon kan tvivelsutan också liksom de onda andarna i Nya Testamentet förstå, att Kristus är Gud Son. Hon kan med denna mänskliga tro i allt yttre bli kristen och smaka frukten av ett välordnat, moraliskt leverne efter tio Guds bud, förstådda på människors vanliga sätt. Allt detta är inte bara tänkbart utan också en verklighet i många fall. Just för att så är fallet, måste dagens predikan hållas. Jesus måste få uttala sin dom över den mänskliga tron, utdöma den falska trons falska fästen, säga sitt: *"Om I icke sen tecken och under, så tron I icke"*. Det är en dom över den tro, som på förnuftsgrunder och efter det syndiga förnuftets prövning av den evige Guds Son, vill ge honom en lämpligt anpassad plats i våra liv som samhällsgarant, som förmedlare av balans och

harmonier, som vilokudde och uppmuntrare.

Jesus vill inte tillhandahålla sina under på dessa villkor. Han vill inte leka med i denna lek, utan säger: *"Varför begär detta släkte ett tecken? Åt detta släkte skall intet tecken givas."* (Mark. 8:12) Att på människors vis rycka till sig Jesu under och bygga på dem på människors vis är emot Jesu vilja. Jesus vill något annat. Jesus förkunnar på rätt sätt, på Guds vis, om *"Trons fäste"*, om den rätta trons rätta fäste, om den tro, som ensam och allena vilar vid Jesu mäktiga, livgivande, allt omvälvande Ord, detta Ord, som ensamt och allena uppväcker och upprätthåller tron, som förmår göra nya människor av gamla människor, som gör förlåtna, rättfärdiggjorda kristna av skuldbelastade, orättfärdiga syndare. Det är detta Ord, som står i centrum i dagens evangelium: *"Gå, din son får leva"*. Det är ett Ord, som vilar i Jesu makt att förtrampa synden, döden och djävulen, som hämtar sin kraft av Jesu makt att upphäva syndafallets följder och får döden att verka baklänges. Detta Ord prövar man inte, väger man inte, rannsakar man inte. Detta Ord tror man med den tro, som Ordet skänker. Detta Ord verkar det, som evangeliet beskriver så: *"Då trodde mannen det ord som Jesus sade till honom, och gick"*. Härom säger vi så:

- I. **vi skall pröva vår tro, så att den icke är en blott mänsklig tro,**
- II. **vi skall nära vår tro av Ordet, så att den blir en gudomlig tro,**
- III. **vi skall med ögonen skåda trons sanning i det eviga livet.**

I. Vi skall pröva vår tro, så att den icke blott är en mänsklig tro.

S:t Jakob skriver helt allvarligt: *"Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; också de onda andarna tro det och bäva. Men vill du då förstå, du fåkunniga människa, att tron utan gärningar är till intet gagn."* (Jak. 2:19 f.) Den falska tron, som inte grundar sig på Ordet, genom vilket Gud *"födde oss till liv"* (Jak. 1:18), saknar trons frukter, saknar kärleken, saktmodet, tålamo-

det, bönen, bekännelsen av Gud, glädjen i honom, hoppet om det eviga livet. Därav avslöjas, att vi bara byggt på "tecken och under", på en mänsklig kristendom, och inte vilat vid Ordet, det som verkade, att "Mannen trodde det ord som Jesus sade till honom, och gick".

II. Vi skall nära vår tro av Ordet, så att den blir en gudomlig tro.

Dagens budskap är just detta att låta sig tilltalas av Gud, att låta Jesu Ord ljuda i öronen, att genomträngas av detta ständiga tillsägande av syndernas förlåtelse, liv och salighet, av "På vår Herres Jesu Kristi befallning förlåter jag dig alla dina synder", av "Kristi lekamen, för dig utgiven", av "Kristi blod, för dig utgjutet". Vår syndiga, kalla, tröga natur behöver detta bombardemang av Ordet i dess olika former, inför vilket vi ber: "Med öga, hand och mun jag här ej räcker dig. Men örat fått ett ord, vartill jag tryggar mig. Ett ord, som Kristus säger i vår mässa än. Vem skulle man väl tro om icke Sanningen?"

III. Vi skall med ögonen skåda trons sanning i det eviga livet.

Evangelierna är fulla av under och predikar just som evangelium den Kristi uppståndelse, vari vi är frikända och rättfärdiga. Dessa under, fysiska, påtagliga, konkreta, ges oss dock alltid som en del av förkunnelsen om syndernas förlåtelse. De skänks åt tron, omvärvda av Ordet, inskrivna i det ordet: "Saliga äro de ögon som icke se och dock tro". (Joh. 20:29) Ändå syftar allt detta fram till ett möte med de gudomliga tingen utan trons förmedling, till det saliga skådandet i evigheten. Det sker inte här och nu utan där och då. Det är den stund, då tillvarons fästen verkligen blottas, alldeles som vi ber i den gamla bönen: "Här hindra slöjor mig att se din bild så skön. Men märk mitt rop. Ja, hör mitt hjärtas enda bön: O, visa mig ditt anlets drag i evighet, Att ständigt jag kan glädjas av din härlighet."

Amen.